

Sygn. akt VI GC 986/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: stażysta Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2017 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

P. M.

przeciwko:

A. G.

o zapłatę

utrzymuje nakaz zapłaty z dnia 2 czerwca 2016 roku wydany przez Sąd Rejonowy w Tychach pod sygn. akt VI GNc 1319/16/2 w całości w mocy.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 986/16/3

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 26 września 2013 roku wniesionym do Sądu Rejonowego w Pszczynie I Wydziału Cywilnego przeciwko A. G., przedsiębiorcy prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą Zakład (...) z miejscem wykonywania działalności gospodarczej w J., powód P. M. prowadzący gospodarstwo rolne pod nazwą Gospodarstwo Rolne (...) z miejscem wykonywania działalności w K. wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 17 168,51 złotych z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 761,22 zł od dnia 18 maja 2013 r. do dnia zapłaty,

- 469,95 zł od dnia 18 maja 2013 r. do dnia zapłaty,

- 15 937,34 zł od dnia 18 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty

oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w ramach prowadzonego gospodarstwa rolnego powód sprzedawał pozwanemu tuczniaki wieprzowe. Strony prowadziły wówczas stałą współpracę gospodarczą. Pozwany każdorazowo odbierał zakupiony towar, a zapłata miała następować przelewem na rachunek bankowy powoda w terminie 14

dni od daty sprzedaży, na podstawie wystawionych faktur VAT. Łączne zadłużenie obejmujące należność główną początkowo opiewało na kwotę 70 137,22 zł. Pozwany dokonał częściowej spłaty i na dzień wniesienia pozwu do zapłaty pozostała kwota 17 168,51 zł. Dalej powód wskazuje, że dokonując częściowej spłaty pozwany uznał przedmiotowy dług oraz zaakceptował rachunki jakimi są faktury VAT RR w związku z czym uzasadnione jest rozpoznanie sprawy w postępowaniu nakazowym. Powód skierował do pozwanego pisma z dnia 13 maja 2013 r. oraz z dnia 26 czerwca 2013 r. wzywające pozwanego do zapłaty zadłużenia. Wezwania te okazały się bezskuteczne.

Postanowieniem z dnia 15 października 2013 r. Sąd Rejonowy w Pszczynie I Wydział Cywilny w sprawie o sygnaturze akt I Nc 1035/13 uznał się niewłaściwym rzeczowo i sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tychach VI Wydziałowi Gospodarczemu.

W dniu 2 czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie o sygn. akt VI GNC 1319/16/2 nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym.

W ustawowym terminie pozwany A. G. wniósł zarzuty od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że powód nie przedstawił żadnych okoliczności świadczących o obowiązku zapłaty, dochodzonych przez niego pozwem, sum pieniężnych. Powód nie potwierdził faktu zakupu towaru przez pozwanego, dostarczenia towaru pozwanemu oraz jego odbioru przez pozwanego. Pozwany podniósł, że brak jest dokumentów w tym zakresie.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W ramach prowadzonego gospodarstwa rolnego powód sprzedawał pozwanemu tuczniaki wieprzowe. Strony prowadziły stałą współpracę gospodarczą. Pozwany każdorazowo odbierał zakupiony towar, a wartość umowy oceniano każdorazowo na podstawie wagi towaru ładowanego dla pozwanego. Dopiero wówczas wystawiał on fakturę, w której wyszczególniono wagę i cenę towaru załadownego. Zapłata miała następować przelewem na rachunek bankowy powoda w terminie 14 dni od daty sprzedaży, na podstawie wystawionych przez pozwanego faktur VAT RR.

Dowód: faktura VAT (...) nr (...) (k. 11), faktura VAT (...) nr (...) (k. 12), faktura VAT (...) nr (...) (k. 13), zeznania świadków: U. M. (k. 201) oraz Ł. M. (k. 201).

Łączne zadłużenie obejmujące należność główną początkowo opiewało na kwotę 70 137,22 zł. Powód skierował zatem do pozwanego pisma z dnia 13 maja 2013 r. oraz z dnia 26 czerwca 2013 r. wzywające pozwanego do zapłaty zadłużenia. Pozwany dokonał jednak zaledwie częściowej spłaty zadłużenia.

Dowód: wyciągi z rachunku bankowego powoda (k. 14-17), pismo z dnia 13 maja 2013 r. wraz z dowodem nadania (k. 18-19), pismo z dnia 26 czerwca 2013 r. wraz z dowodem nadania (k. 20-21).

Oceniając materiał dowody zgromadzony w sprawie należy zauważyć, że powyższe ustalenia poczynione zostały między innymi w oparciu o powołane dowody z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne w całości, ponieważ żadna ze stron nie zakwestionowała skutecznie ani ich treści ani autentyczności. Należy podkreślić, że powołana dokumentacja przedstawiała spójny obraz przebiegu wydarzeń, który jest prawdopodobny w świetle zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Nadmienić trzeba, że powołana dokumentacja w pełni korelowała też z osobowymi źródłami dowodowymi. Zeznania świadków U. M. oraz J. M. na okoliczność pozostawiania przez strony w stałych stosunkach gospodarczych, wykonania zobowiązania przez powoda, odebrania przedmiotu umowy przez pozwanego i wysokości zadłużenia pozwanego są spójne, wzajemnie zgodne, jak też korespondowały z obrazem przebiegu zdarzeń wynikającym z dokumentacji. Należy podkreślić, iż zeznania pochodziły od osób będących bezpośrednim świadkiem okoliczności ustalonych w sprawie.

Sąd oddalił wniosek o przesłuchanie stron, ponieważ zeznania świadków oraz dowody z dokumentów okazały się wystarczające dla uznania sprawy za wyjaśnioną do rozstrzygnięcia. Nieznany jest dla procedury cywilnej wniosek przedstawiony przez pełnomocnika powoda o ograniczenie dowodu z przesłuchania stron do przesłuchania powoda, wobec wniosku pozwanego o przesłuchanie w drodze pomocy prawnej.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone przez P. M. zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powód wniósł o zasądzenie kwot z tytułu sprzedaży tuczniaka objętego fakturami, które przez pozwanego zostały opłacone tylko częściowo.

Pozwany w zarzutach stwierdził, że powód nie wykazał ani wysokości roszczenia, ani jego zasadności.

Strony postępowania współpracowały na podstawie zawieranych umów sprzedaży. Na mocy przedmiotowych umów pozwany nabywał tuczniaka wieprzowy od powoda za zapłatą ceny, a powód wydawał i przenosił na własność pozwanego rzeczony tuczniak wieprzowy.

Spełnione zostały zatem przesłanki z art. 535 § 1 k.c., który stanowi, że przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

W pierwszej kolejności należy podnieść, że sprzedaż jest umową dwustronnie zobowiązującą. Skutkiem zawarcia umowy sprzedaży jest zobowiązanie się sprzedawcy do przeniesienia własności rzeczy lub prawa na kupującego oraz zobowiązanie się kupującego do zapłacenia sprzedawcy umówionej ceny. Świadczenie jednej strony jest więc odpowiednikiem świadczenia drugiej strony. W takim ujęciu umowa sprzedaży ma charakter umowy wzajemnej, w odniesieniu do której znajdują zastosowanie ogólne przepisy dotyczące zobowiązań wzajemnych (art. 487 i n. k.c.).

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na stronie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Uwzględniając treść art. 6 k.c. trzeba stwierdzić, że do osoby występującej z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi ona swoje prawo. Do przeciwnika natomiast należy wykazanie okoliczności niweczących to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie (OSNP 1998/18/537). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) (OSNC 1997/6-7/76 Przegląd Sądowy 2001/4/81). Innymi słowy na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wniosek o oddalenie powództwa.

Powód w toku procesu dla wykazania swojego roszczenia przedłożył faktury VAT RR oraz wniósł o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadków, z zeznań których wynika m.in., że pozwany odbierał towar od powoda. Towar podczas załadunku był ważony, a wartości sprawdzane przez obie strony. Cena była ustalona pomiędzy stronami w zależności od gatunku towaru. Faktura każdorazowo była drukowana przez pozwanego w jego drukarce w jego samochodzie. Faktury te zostały też podpisane przez pozwanego.

Wzmiankowania wymaga w tym miejscu, że w wyroku z dnia 26 marca 2015 r., sygn. akt V CSK 312/14, Sąd Najwyższy stwierdził, że faktura VAT poza funkcjami czysto podatkowymi może spełniać różne funkcje na płaszczyźnie cywilnoprawnej (wezwania do zapłaty, pokwitowania itp.), a orzekające sądy mogą zaś w oparciu o treść faktury, samodzielnie lub z uwzględnieniem innych dowodów ustalić treść stosunku łączącego strony.

W przedmiotowej sprawie w ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, że strony pozostawały w stałych stosunkach handlowych a pozwany zawierał z powodem umowy sprzedaży. Natomiast strona pozwana nie przedstawiła żadnych

dowodów poprzestając na stwierdzeniu, że należność nie istnieje oraz, że powód nie udowodnił dochodzonego pozwem roszczenia.

W konsekwencji przeprowadzonego postępowania dowodowego w ocenie Sądu należy uznać, że powód w niniejszym procesie wykazał zasadność swojego roszczenia natomiast pozwany nie sprostą obowiązkowi udowodnienia okoliczności uzasadniających jego wniosek o oddalenie powództwa.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powoda roszczenie za zasadne i w związku z tym utrzymał w całości w mocy nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym dnia 2 czerwca 2016 roku przez Sąd Rejonowy w Tychach w sprawie o sygnaturze akt VI GNc 1319/16/2 zgodnie z art. 496 k.p.c.

Rozstrzygnięcie nie wymagało uzupełnienia o dalsze koszty postępowania, ponieważ pozew w sprawie został wniesiony w dniu 2 października 2013 r. , zatem rozstrzygnięcie zostało wydane zgodnie z obowiązującymi w tym dniu przepisami postępowania cywilnego oraz rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...).

Również w zakresie rozstrzygnięć przed Sądem drugiej instancji, brak było podstaw do zasądzenia dalszych kosztów, ponieważ pełnomocnik powoda nie wnosił o ich zasądzenie, zaś pozwany przegrał środki zaskarżenia oraz proces w sprawie, zatem zgodnie z treścią art. 98 k.p.c. ponosi koszty zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwany przegrał proces, ponosi zatem koszty, od których nie został zwolniony oraz koszty pełnomocnika procesowego należne przeciwnikowi.

SSR Jolanta Brząk